

Les antigues fàbriques de moltes poblacions ara estan abandonades, han deixat la seva activitat inicial i en alguns casos tenen uns espais diàfans i acollidors aptes per a diverses manifestacions. L'estudi d'Ester Font i Trayter (Olot, 1964) n'és un exemple. Ubicat a Olot, prop del riu Fluvià, ocupa una sala de grans proporcions d'una antiga empresa, un espai molt ben il·luminat per uns grans finestrals a cada costat de la nau. És ple d'estris per treballar, taules i cavallets d'escultura, papers per dibuixar, pots de massilla, pintura i moltes escultures, majoritàriament de petites dimensions. Tot i que l'espai és ple, no dona cap sensació d'aclaparament, donada la superfície considerable del local i l'altura del sostre, però també per la pau interior que respira l'artista i que ho fa tot agradable.

La plàcida serenor d'Ester Font

Text > JOAN SALA

Fotos > SALVADOR COMALAT

El record que té de la infància és molt bo. Explica el seu pas pels centres d'ensenyament, i tot el que comenta, o pràcticament tot, és positiu. El seu pas per l'Escola de Dibuix va ser meravellós, en paraules seves, i recorda amb profunda estimació tot un seguit de professors que va tenir. És una persona molt positiva. La conversa amb ella és un plaer per la sinceritat amb què s'expressa.

L'ambient familiar que va viure era igualment dolç. Explica amb complicitat el bon record de fer el pessebre a casa de l'àvia, on la seva germana gran tenia cura de tota l'estructura del muntatge, posant muntanyes, rius, construccions i altres accidents, i ella decorava tot aquell espai, amb la molsa, la sorra, els arbres i totes les figures que en són els elements primordials. Aquest és un dels molts flaixos que podríem rememorar del seu passat infantil, i ho fem perquè anys després les figures de pessebre han tingut protagonisme.

Va anar a l'Escola de Dibuix des dels sis anys fins als divuit, que va acabar el batxillerat i va marxar a Barcelona. Es

va matricular a arts i oficis, a l'edifici de la Llotja, que li va servir per preparar-se per ingressar a la Facultat de Belles Arts. Va seguir els ensenyaments en els dos llocs, on va triar l'especialitat d'escultura, la seva vocació.

En els darrers temps d'estudiant va treballar per a una nova empresa de Barcelona, que la va escollir després d'utilitzar una selecció d'alumnes d'escultura de la facultat per construir models per a maniquins. El negoci no va tenir gaire continuïtat però l'Ester va palesar un primer contacte amb aquesta especialitat.

Des de sempre havia sabut que, un cop acabada la carrera, no es quedaria a viure a Barcelona, ja que les grans ciutats l'aclaparen. Un cop instal·lada novament a Olot, es va posar en contacte amb una empresa de maniquins de la ciutat, i aquí va tenir feina durant un període curt, ja que va entrar de professora a l'Escola d'Arts i Oficis d'Olot, que era com s'anomenava el centre en aquell moment. Aquest pas

>> Tinc un eclipsi al cor, 2008. 42 x 20 x 20 cm.
Ferro, fil de niló i terra cuita.

**Va tenir un cert
apropament amb l'art
conceptual, però de
seguida va aprofundir
en la figura humana, el
seu *leitmotiv* principal**

per l'ensenyament va durar uns vuit anys, fins que la mateixa fàbrica de maniquins olotina on ja havia treballat va ampliar capital i mercat i, arran d'això, necessitava una nova escultora que s'avingués amb el seu perfil. La van anar a buscar i és on treballa des de fa vint anys. L'empresa, de nom Atrezzo, s'ha convertit en una multinacional, i sembla que és una firma de les importants en la seva especialitat, que aposta per la qualitat i inverteix molt esforç en el disseny del producte. Seguint les directrius que porta la moda i el mercat, s'ha saltat del realisme a la simplificació, a fi de donar el màxim d'intemporalitat a cada peça.

El punt de sortida el troba en l'observació de l'entorn, moltes vegades de persones properes, i intenta transmetre-hi la seva personalitat; creu que és la millor manera de donar-hi més riquesa i expressió. Cada persona li ofereix una infinitat d'interpretacions diferents.

Cop d'ull a l'evolució artística

Quan s'estava a Barcelona va tenir un cert apropament temporal amb l'art conceptual, però tant pel vessant professional, com pel seu interès personal, va aprofundir en la figura humana, que és el seu *leitmotiv* principal des de fa molt de temps. Els primers anys d'estada a Olot tenia un taller molt petit, i diu que potser aquest component va pesar molt en l'elecció de les figures, de petites dimensions, que constitueixen la major part de la seva obra. Però ara que disposa de tota una nau, continua amb aquestes dimensions, tot i que també, entremig, ha fet alguna escultura més gran.

Sempre ha dibuixat molt. Amb el dibuix aconsegueix «atrapar moments de vivències», reproduint paraules

>> Pont entre el passat i el demà, 2010.
48 x 25 x 15 cm. Ferro i terra cuita.

>> Observant la fragilitat de la natura, 2018.
70 × 45 × 42 cm. Massilla, fusta i paper.

>> Esperant el retorn d'una mirada, 2016.
27 × 12 × 12 cm. Massilla, fusta i ferro.

seves. Tot seguit aquestes sensacions viscudes i plasmades sobre el paper sovint les traspassa al fang, on queda gravat i guardat el que l'ha inspirat i l'emociona.

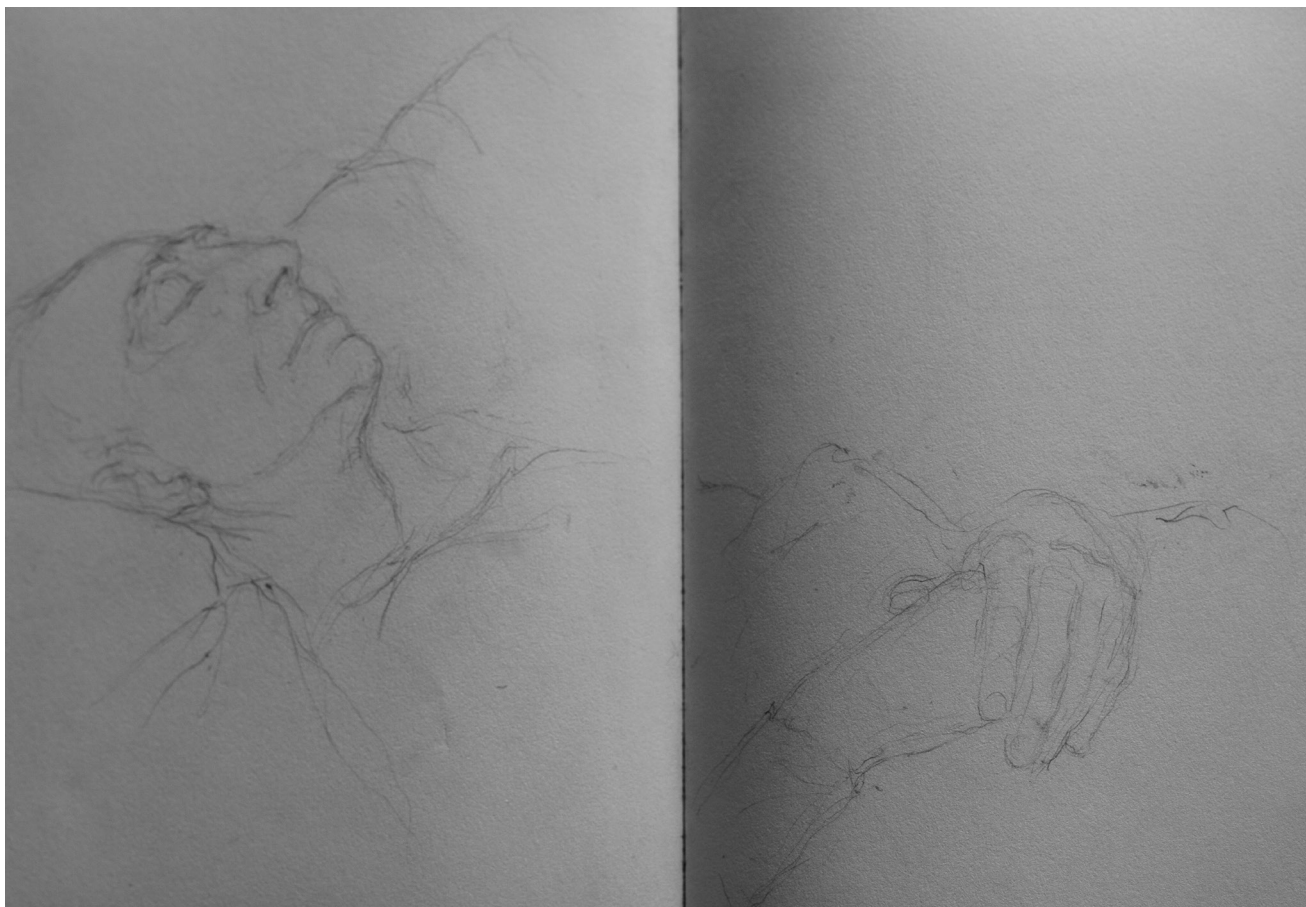
Dibuixar ha estat per a ella una salvació. Quan el seu pare estava en coma, situació que va durar unes quantes setmanes, i ella era al seu costat mirant-lo sense poder-s'hi comunicar, traslladar al paper la imatge de la persona estimada li produïa una profunda pau. Es reproduïen en aquestes pàgines dos dibuixos que ens ha suggerit, el del seu pare malalt i el de la seva àvia, dues persones que van ser importants en la seva vida. Té molts dibuixos d'altres persones estimades, com els seus dos fills quan eren petits, i quan van ser adolescents i ara ja adults, esbossos que han servir de model per a diverses escultures.

Totes les seves obres tenen una gran força expressiva, sembla que et mirin i t'expliquin què els passa, que en alguns casos poden ser maldecaps, però en molts d'altres, ben segur, t'encomanarien la seva alegria o el seu interès per mirar l'entorn i les persones. Són figures soles, lliures, felices. També en té algunes d'acompanyades d'un animal o d'una planta. L'exili i la llibertat són temes presents en la seva obra bidimensional, o la situació dels emigrants, molts dels quals no tornen més a casa seva.

Quan repassem els escultors que li agraden, que l'han influït, posa en primer lloc Medardo Rosso, aquest escultor contestatari, d'idees progressistes, que va evitar entrar en el món de l'art oficial. Recorda que van fer una exposició d'ell a Santiago de Compostel·la pocs mesos després de tenir la

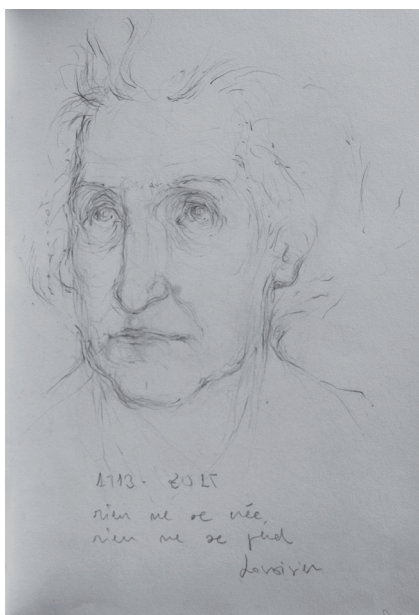
seva filla, i amb el marit i el nadó van agafar el cotxe per poder veure in situ l'obra que tant li interessava. També li

Totes les seves obres tenen una gran força expressiva, sembla que et mirin i t'expliquin què els passa, t'encomanarien la seva alegria o el seu interès per mirar l'entorn i les persones. Són figures soles, lliures, felices

>> Entre dos mons, 2014. 28 x 21 cm. Llapis sobre paper.

agraden Rodin i Antonio López, i sent un profund respecte i admiració per Camille Claudel, la vida de la qual no va ser fàcil. De fet com amb Rosso, per les situacions del qual té una especial debilitat.

>> Retrat de la iaia, 2015. 21 x 14 cm. Llapis sobre paper.

En el pis d'estudiants barceloní hi havia una altra estudiant de belles arts, Laura Baldrich, amb qui va encetar una iniciativa que ha perdurat fins ara: fer figures de pessebre. Des de les típiques imatges de Jesús, la Verge i Sant Josep, han ampliat el repertori durant tots aquests anys agafant imatges no comercialitzades, algunes que recordava del pessebre de casa de l'àvia, i d'altres que les dues creadores hi han anat afegint cada any. Són molts els exemples que podríem posar, com el remeier, en certa manera un homenatge a una besàvia remeiera de Batet; el Silbano, que és un pastor de la neu; la nena amb una gallina al cap i un conill al braç; dos nens jugant a saltar i parar; versions del caganer gens escatològiques... Són figures modelades en fang una a una i pulcrament pintades.

És una persona molt disciplinada, que necessita, com un element vital, la pràctica activa de l'art, que és l'espai per trobar-se a si mateixa cada dia. Treballa set hores a l'empresa, però com que fa l'horari seguit té temps cada dia per anar a la tarda al taller, que per a ella no és treballar, sinó un gaudi, un

Amb el dibuix aconseguix «atrapar moments de vivències». Tot seguit aquestes sensacions sovint les traspassa al fang, on queda gravat i guardat el que l'ha inspirat i l'emociona

plaer. Va tenir clar, des de sempre, que no volia entrar en el món de les galeries d'art i dependre de la venda de les seves obres, i ha estat ben conseqüent. La seva obra va per altres camins.

Per saber-ne més

Instagram: #ester.fontrayter, #atrezzomannequins